JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
F. G. JACOBS

23 päivänä maaliskuuta 2000 *

1. Käsiteltävänä olevassa asiassa on kyse siitä, onko toimivaltaisen Saksan liittotasavallan viranomaisen Landesversicherungsanstalt Westfalenin (Westfalenin alueen vakuutuslaitos; jäljempänä LVA) päätös olla myöntämättä tässä asiassa kantajana olevalle, Alankomaissa asuvalle Alankomaiden kansalaiselle Movrinille, joka saa vanhuuseläkettä sekä LVA:lta että toimivaltaiselta Alankomaiden viranomaiselta lisäosaa, jonka tarkoituksena on korvata hänen alankomaalaisen pakollisen sairausvakuutuksen perusteella maksamansa vakuutusmaksut, asetuksen N:o 1408/71 [1] vastainen. Saksan lainsäädännön mukaan eläkkeensaaja, joka kuuluu Saksassa pakollisen tai vapaaehtoisen lakisääteisen sairausvakuutuksen piiriin tai jolla on yksityinen sairausvakuutus, on oikeutettu tällaiseen lisäosaan, paitsi milloin eläkkeensaaja asuu toisessa jäsenvaltiossa ja kuuluu siellä pakollisen lakisääteisen sairausvakuutuksen piiriin.

Kansallinen lainsäädäntö

2. Saksan Sozialgesetzbuch Erstes Buchissa (sosiaaliturvalain I luku; jäljempänä SGB I) säädetään, että lakisääteisen eläkevakuutuksen mukaisiin suorituksiin kuuluu lisäosa, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut. [2] Muut tätä asiaa koskevat säädökset ovat Sozialgesetzbuch Fünftes Buchissa (SGB V), jolla säädellään lakisääteistä sairausvakuutusta, ja Sozialgesetzbuch Sechstes Buchissa (SGB VI), jolla säädellään lakisääteistä eläkevakuutusta. Niiden vaikutuksista voidaan esittää seuraava kooste.

3. Saksalaiset eläkevakuutuslaitokset maksavat puolet Saksassa pakollisen lakisääteisen sairausvakuutuksen piiriin kuuluvien ja Saksasta eläkettä saavien henkilöiden sairausvakuutusmaksuista, vaikka he asuisivatkin jossakin muussa jäsenvaltiossa. [3] Sairausvakuutusmaksut lasketaan lakisääteisen eläkevakuutuksen nojalla saadun eläkkeen perusteella. [4] Sairausvakuutusmaksut suoritetaan suoraan sairausvakuu-

* Alkuperäinen kieli: englanti.

1 — Viimeisin konsolidoitu versio on julkaistu sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 sekä asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 574/72 muuttamisesta ja saattamisesta ajan tasalle 2 päivänä joulukuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 118/97 liitteessä A olevassa I osassa (EYVL 1997, L 28, s. 1). Vaikka asetus N:o 118/97 on astunut voimaan sen jälkeen, kun LVA on tehnyt pääasiassa riitautetun päätöksensä, asiaa koskevat säädökset ovat samat.

2 — 23 §.

3 — SGB V:n 249 a §.

4 — SGB V:n 226 §.

tuslaitokselle.[5] Lisäksi saksalaiset eläkevakuutuslaitokset maksavat puolet Saksassa vapaaehtoisen lakisääteisen sairausvakuutuksen piiriin kuuluvien tai sellaisten Saksasta eläkettä saavien henkilöiden sairausvakuutusmaksuista, joilla on yksityinen sairausvakuutus jossakin jäsenvaltiossa, vaikka he asuisivatkin jossakin muussa jäsenvaltiossa. Maksu suoritetaan tällöin suoraan eläkkeensaajalle.[6] Puhuessani lisäosasta tarkoitan molempia edellä mainittuja maksuja. Saksalaiset eläkevakuutuslaitokset eivät suorita minkäänlaista lisäosaa maksettujen sairausvakuutusmaksujen korvaamiseksi Saksasta eläkettä saaville henkilöille, jotka asuvat muussa jäsenvaltiossa ja kuuluvat viimeksi mainitun jäsenvaltion pakollisen sairausvakuutuksen piiriin.

Asiaa koskeva yhteisön lainsäädäntö

4. Asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa säädetään seuraavaa:

"'etuuksilla' ja 'eläkkeellä' tarkoitetaan kaikkia etuuksia ja eläkkeitä, mukaan lukien kaikki niiden osat, jotka maksetaan julkisista varoista, arvon säilyttäviä korotuksia ja lisäavustuksia, joihin sovelletaan III osaston säännöksiä, kuten myös kertasuoritteisia etuuksia, jotka maksetaan eläkkeiden yhteydessä, ja maksujen palauttamisen muodossa annettavia rahasuorituksia".

5. Asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään seuraavaa:

"Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, työkyvyttömyys-, vanhuus- tai jälkeenjääneiden rahaetuuksia, työtapaturma- tai ammattitautieläkkeitä ja kuolemantapauksen johdosta annettavia avustuksia, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, ei saa vähentää, muuttaa, keskeyttää, peruuttaa tai takavarikoida sen vuoksi, että etuuden saaja asuu muun jäsenvaltion alueella kuin sen, jossa maksamisesta vastuussa oleva laitos sijaitsee."

6. Asetuksen N:o 1408/71 27 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Eläkeläinen, jolla on oikeus eläkkeisiin kahden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, joista yhden jäsenvaltion alueella hän asuu, ja jolla on oikeus etuuksiin viimeksi mainitun jäsenvaltion lainsäädännön mukaan ottaen tarvittaessa huomioon 18 artiklan säännökset ja liitteen VI määräykset, saa yhdessä perheenjäsentensä kanssa tällaiset etuudet asuinpaikan laitoksesta ja tämän laitoksen kus-

5 — SGB V:n 255 §:n 1 momentti.
6 — SGB VI:n 106 §:n 1 momentti.

tannuksella, niin kuin se, jonka etua asia koskee, olisi eläkeläinen, jonka eläke maksettaisiin yksinomaan viimeksi mainitun jäsenvaltion lainsäädännön mukaan."

Tosiseikat

7. Movrinin, Alankomaissa asuvan Alankomaiden kansalaisen, eläkevakuutuskaudet ovat täyttyneet sekä Alankomaissa että Saksassa. Alankomaiden viranomaiset ovat myöntäneet hänelle vanhuuseläkkeen 1.8.1995 alkaen ja Saksan viranomaiset 1.9.1995 alkaen. Alankomaiden lainsäädännön mukaan hänen on maksettava sairausvakuutusmaksua alankomaalaisen ja saksalaisen eläkkeen yhteismäärän perusteella. Alankomaalaiset eläkkeensaajat saavat korvausta, jonka tarkoituksena on korvata heidän maksamansa sairausvakuutusmaksut. Movrin saa tällaista korvausta, mutta sitä laskettaessa otetaan huomioon ainoastaan hänen Alankomaista saamansa eläke.

8. Marraskuussa 1996 Movrin vaati LVA:ta suorittamaan hänelle lisäosaa, jonka tarkoituksena on korvata osittain Alankomaissa maksetut sairausvakuutusmaksut. LVA kieltäytyi tästä 9.1.1997 tekemällään päätöksellä. LVA:n hylättyä hänen tästä päätöksestä tekemänsä valituksen Movrin nosti kanteen Sozialgericht Münsterissä, joka hylkäsi kanteen. Movrinin valitettua Landessozialgericht Nordrhein-Westfaleniin tämä kumosi Sozialgerichtin päätöksen ja palautti asian Sozialgericht Münsteriin uutta kuulemista varten. Koska Sozialgericht Münster oli epätietoinen siitä, onko päätös kieltäytyä myöntämästä lisäosaa yhteisön oikeuden vastainen, se päätti esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko yhteisön oikeuden vastaista se, että vastaaja kieltäytyy myöntämästä kantajalle, jolle se maksaa vanhuuseläkettä, lisäosaa, jonka tarkoituksena on korvata tämän alankomaalaisesta sairausvakuutuksesta aiheutuvat kulut?"

Asian tarkastelu

9. Movrin katsoo, että lisäosa on asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vanhuusetuus, joka voidaan tämän säädöksen mukaan viedä maasta; samaa ajatusmallia noudattaen komissio väittää, että kysymyksessä on asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu lisäavustus, johon tämän vuoksi on sovellettava 10 artiklan 1 kohtaa. Saksan hallitus katsoo kuitenkin, ettei lisäosa ole asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu "etuus" ja ettei se näin ollen kuulu 10 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan. LVA:n huomautukset puolestaan perustuvat olettamukseen, että sairausvakuutusmaksuihin liittyvä lisäosa on sairausetuus ja että asetuksen N:o 1408/71 27 artiklaa on sovellettava, jolloin saksalainen laitos ei ole velvollinen suorittamaan lisäosaa.

10. Pohjimmiltaan kysymys koskee sitä, onko lisäosa asetuksen N:o 1408/71 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vanhuusetuus, jolloin sitä tulisi maksaa Movrinille siitä huolimatta, ettei tämä asu Saksassa. Lisäosa ei voi kuulua 10 artiklan 1 kohdan piiriin, ellei se kuulu 1 artiklan t kohdassa tarkoitettuihin "etuuksiin" ja "eläkkeisiin". Näin ollen käsittelen tämän kysymyksen ensiksi.

Kuuluuko lisäosa 1 artiklan t kohdan soveltamisalaan?

11. Mielestäni lisäosa, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, on asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu etuus.

12. Yhteisöjen tuomioistuin on useaan otteeseen todennut, että etuutta voidaan pitää sosiaalietuutena silloin, kun sen myöntäminen ei edellytä saajan henkilökohtaisten tarpeiden tapauskohtaista harkintaa ja kun se myönnetään laissa määritellyin perustein sekä sillä edellytyksellä, että se koskee jotakin asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdassa luetelluista riskeistä.[7] Luettelo käsittää sekä sairausetuudet (1 artiklan a kohta) että vanhuusetuudet (4 artiklan 1 kohdan c alakohta). Se, minkä tyyppisestä sosiaalietuudesta on kysymys, riippuu ennen kaikkea etuuden ominaispiirteistä, etenkin sen tarkoituksesta ja myöntämisedellytyksistä.[8] Kuten komissio huomauttaa, kansallisen lainsäädännön perusteella on selvää, että nämä molemmat tekijät osoittavat lisäosan olevan osa vanhuuseläkettä. Eläkelaitokset myöntävät lisäosan ja käyttävät sen laskemisen perusteena sairausvakuutusmaksujen määrää, joka vuorostaan perustuu saadun eläkkeen määrään. Lisäosan määrä on siis riippuvainen eläkkeen määrästä ilman, että viranomaiset käyttäisivät sitä määrittäessään harkintavaltaa. Edelleen lisäosan saamisen edellytyksenä on oikeus eläkkeeseen, ja sitä maksetaan eläkkeensaajille ilman harkintavallan käyttöä. Se on näin ollen luonteeltaan asetuksen 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu eläkkeen lisäavustus.

13. Saksan hallitus väittää, ettei lisäosa ole asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu "etuus", koska ainakin silloin, kun kyseessä oleva henkilö kuuluu Saksan pakolliseen lakisääteiseen sairausvakuutusjärjestelmään, eläkevakuutuslaitos ei maksa lisäosaa eläkkeensaajalle, vaan suoraan sairausvakuutuslaitokselle. Kuten komissio huomauttaa, maksut suoritetaan kuitenkin eläkkeensaajan hyväksi, ja tämän johdosta hänen eläkkeensä tosiasiallinen määrä kasvaa, joten maksu kuuluu 1 artiklan t kohdan soveltamisalaan.

7 — Ks. esim. asia C-66/92, Acciardi, tuomio 2.8.1993 (Kok. 1993, s. I-4567, 14 kohta).

8 — Asia 249/83, Hoeckx, tuomio 27.3.1985 (Kok. 1985, s. 973, 11 kohta).

Huomattakoon, että asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa käsitteeseen "etuudet" sisällytetään nimenomaisesti "maksujen palauttamisen muodossa annettavat rahasuoritukset". Maksuja koskevan tuen (lisäosan) maksamisella on sama vaikutus; voitaisiin todellakin yhtä hyvin katsoa, että lisäosa, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, kuuluu tähän 1 artiklan t kohdan osaan. Lisäksi Saksan hallitus tuntui suullisessa käsittelyssä yhtyvän siihen näkemykseen, että (eläkkeensaajalle maksettavaan) lisäosaan, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, voidaan soveltaa 1 artiklan t kohtaa silloin, kun eläkkeensaaja kuuluu vapaaehtoisen sairausvakuutuksen piiriin tai kun hänellä on yksityinen sairausvakuutus; en kuitenkaan näe periaatteellista eroa tällä tavoin maksetun lisäosan ja sellaisen suoraan sairausvakuutuslaitokselle maksettavan lisäosan välillä, jota maksetaan, kun eläkkeensaaja kuuluu pakollisen lakisääteisen sairausvakuutuksen piiriin. Saksan hallituksen väite ei näin ollen saa minua vakuuttuneeksi.

Voidaanko lisäosaa maksaa henkilölle, joka ei asu sen jäsenvaltion alueella, jossa etuuden maksamisesta vastaava laitos sijaitsee?

14. Mikäli lisäosan katsotaan olevan eläkkeeseen liittyvä lisäavustus (tai mikäli kyseessä on maksujen palauttamisen muodossa annettava rahasuoritus) ja näin ollen asetuksen 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu etuus, kyseessä on selvästi saman asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vanhuusetuus. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tämän lainkohdan tarkoituksena on edistää työntekijöiden vapaata liikkuvuutta suojelemalla heitä sellaisilta haitallisilta seurauksilta, jotka saattaisivat seurata heidän muutostaan jäsenvaltiosta toiseen. Annetun suojan on tämän vuoksi väistämättä ulotuttava myös erityisen järjestelmän puitteissa syntyneisiin etuuksiin, jotka lisäävät eläkkeensaajalle muuten maksettavan eläkkeen arvoa.[9] Edelleen tästä periaatteesta seuraa, että kyseinen henkilö säilyttää oikeutensa saada eläkkeitä ja etuuksia, joihin on saavutettu oikeus yhden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan, myös muutettuaan toiseen jäsenvaltioon, ja ettei häntä voida estää saamasta sellaista oikeutta ainoastaan sillä perusteella, että hän ei asu sen jäsenvaltion alueella, jossa etuuden maksamisesta vastaava laitos sijaitsee.[10] Asetuksen 10 artiklan tarkoituksena on turvata sekä saavutettujen etuuksien maksaminen että tällaisten etuuksien saaminen.[11] Asetuksen 10 artikla merkitsee näin ollen sitä, ettei henkilöä voida estää saamasta tai säilyttämästä oikeutta tässä lainkohdassa mainittuihin etuuksiin, eläkkeisiin ja lisäavustuksiin ainoastaan sillä perusteella, ettei hän asu sen jäsenvaltion alueella, jossa etuuden maksamisesta vastaava laitos sijaitsee.[12] Koska — kuten komissio huomauttaa — se, ettei Movrinilla ole oikeutta lisäosaan, johtuu yksinomaan siitä seikasta, että hän asuu toisessa jäsenval-

9 — Asia 51/73, Smieja, tuomio 7.11.1973 (Kok. 1973, s. 1213, 20 ja 21 kohta).

10 — Asia 92/81, Camera, tuomio 10.6.1982 (Kok. 1982, s. 2213, 14 kohta).

11 — Ks. julkisasiamies da Cruz Vilaçan ratkaisuehdotus yhdistetyissä asioissa 379/85—381/85 ja 93/86, Giletti, tuomio 24.2.1987 (Kok. 1987, s. 955, 69 kohta).

12 — Asia Giletti, tuomion 17 kohta.

tiossa, kansallisen tuomioistuimen kysymykseen on vastattava myöntävästi.

15. LVA:n epäsuora väite, jonka mukaan lisäosa olisi sairausetuus eikä sen asetuksen 27 artiklan perusteella tarvitsisi sitä maksaa, on mielestäni virheellinen. Kuten Movrin ja komissio huomauttavat, väite ei käy yksiin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Aulich [13] antaman tuomion kanssa. Mainitussa asiassa oli kyse vastaavanlaisesta lisäosasta, jonka tarkoituksena oli korvata maksetut sairausvakuutusmaksut Reichsversicherungsordnungin (Saksan sosiaalivakuutuslaki) nojalla. Yhteisöjen tuomioistuin totesi, että koska avustusta ei ollut myönnetty siihen oikeutetulle henkilölle sattuneen vakuutustapahtuman jälkeen, siihen ei voitu soveltaa 27 artiklaa, jota sovelletaan ainoastaan sairaus- tai äitiysetuuksiin vakuutustapahtuman tapahduttua. Yhteisöjen tuomioistuin korosti vakuutusmaksujen ja vakuutusetuuksien välistä eroa. Kyseinen avustus ei ollut sairauden perusteella maksettava etuus; se oli sairausvakuutusmaksuja koskeva avustus, ja sairausvakuutus puolestaan oli edellytyksenä oikeudelle saada sairausvakuutuslaitokselta etuuksia sairauden sattuessa. Tai kuten julkisasiamies Gand on tyylikkäämmin ilmaissut samaa avustusta koskevassa aikaisemmassa asiassa Dekker: [14]

"'Maksun' ja 'etuuden' käsitteiden välillä vallitsee luontainen ristiriita; ensinmainittu on edellytyksenä oikeuden syntymiselle, jälkimmäinen edellyttää oikeuden olemassaoloa."

16. Saksan hallitus on esittänyt väitteen, jonka mukaan Alankomaat kohtelee yhteisön oikeuden ja erityisesti asetuksen N:o 1408/71 33 artiklan vastaisesti sellaisia eläkkeensaajia, jotka saavat eläkettä sekä Alankomaista että toisesta jäsenvaltiosta. Se jatkaa, ettei tällainen laiton menettely voi velvoittaa Saksaa avustamaan näin syntyneissä vakuutusmaksuissa, varsinkin kun Movrinin taloudellinen asema itse asiassa on nyt parempi kuin mikä se olisi, jos hän asuisi Saksassa.

17. Saksan hallituksen päättely on seuraava. Se väittää, että saksalaista eläkettä nauttivan eläkkeensaajan asuessa toisessa jäsenvaltiossa tuon jäsenvaltion terveydenhuoltojärjestelmä rahoitetaan joko yksinomaan verovaroin — kuten Yhdistyneessä kuningaskunnassa —, jolloin hänen eläkkeestään ei tehdä minkäänlaista sairausvakuutusta koskevaa vähennystä, joka antaisi aihetta lisäosan maksamiseen, tai pääasiassa sairausvakuutusmaksuilla. Jälkimmäisessä tapauksessa kyseisen jäsenvaltion tulisi sairausvakuutusmaksujen suuruutta määrittäessään ottaa huomioon

13 — Asia 103/75, Aulich, tuomio 26.5.1976 (Kok. 1976, s. 697).

14 — Asia 33/65, Dekker, tuomio 1.12.1965 (Kok. 1965, s. 901, s. 909).

ainoastaan kyseisen valtion maksama eläke; toisen jäsenvaltion lakisääteisen eläkevakuutusjärjestelmän perusteella maksettuja eläkkeitä ei tulisi huomioida. Saksan hallituksen saaman tiedon mukaan kaikki jäsenvaltiot Alankomaita lukuun ottamatta menettelevät näin. Missään näistä valtioista Saksasta saadut eläkkeet eivät tämän vuoksi vaikuta sairausvakuutusmaksuihin, eikä sellaisen lisäosan maksaminen, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, näin ollen tule kysymykseen.

18. Alankomaat on kuitenkin erityistapaus, koska toisen jäsenvaltion lakisääteisestä eläkejärjestelmästä maksettu eläke otetaan siellä täysimääräisenä huomioon sairausvakuutusmaksuja laskettaessa. Saksan hallitus katsoo tämän olevan asetuksen N:o 1408/71 ja erityisesti sen 33 artiklan vastaista. [15] Tällainen lainvastainen toimenpide ei voi luoda saksalaiselle laitokselle, joka maksaa eläkkeen, jonka perusteella vakuutusmaksut lasketaan, oikeudellista velvoitetta maksaa lisäosaa, jonka tarkoituksena on näiden vakuutusmaksujen korvaaminen. Lisäosa on poissuljettu ainakin sellaisissa olosuhteissa, joista käsiteltävänä olevassa asiassa on kysymys, kun hakijan alankomaalaiselle sairausvakuutuslaitokselle Saksasta saamansa eläkkeen perusteella maksama vakuutusmaksu (5,4 prosenttia) on alhaisempi kuin se maksu (7 prosenttia), jonka hän joutuisi maksamaan Saksasta saamansa eläkkeen perusteella, mikäli hän asuisi Saksassa ja kuuluisi Saksan pakollisen sairausvakuutusjärjestelmän piiriin. Hakija on näin ollen paremmassa taloudellisessa asemassa kuin hän olisi, jos hän asuisi Saksassa. Koska taloudellista vahinkoa ei ole syntynyt, lisäosan maksaminen ei ole objektiivisesti perusteltua.

19. Asetuksen N:o 1408/71 33 artiklan 1 kohdassa [16] säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltion laitoksella, joka on vastuussa eläkkeen maksamisesta ja joka soveltaa lainsäädäntöä, jonka mukaan eläkkeitä vähennetään sairauden ja äitiyden vuoksi perittävien maksujen osalta, on oikeus tehdä tällaiset vähennykset laskettuina kyseisen lainsäädännön mukaan tällaisesta laitoksesta maksettavasta eläkkeestä siihen määrään saakka, johon etuuksia koskevat kustannukset ovat 27, 28, 28 a, 29, 31 ja 32 artiklan mukaisesti sanotun jäsenvaltion laitoksen vastuulla."

20. En näe, miksi Alankomaiden menettely olisi mainitun säädöksen vastainen. 33 artiklan 1 kohdassa pyritään varmistamaan, ettei eläkeläistä, joka asuu tietyn jäsenvaltion alueella, voida vaatia maksamaan pakollisia vakuutusmaksuja toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan laitoksen maksamien etuuksien kattamiseksi. Siinä estetään eläkkeen maksamisesta vastuussa olevan

15 — Ks. jäljempänä 19 kohta.

16 — 33 artiklan 2 kohta ei liity käsiteltävänä olevaan asiaan.

jäsenvaltion laitosta perimästä vakuutusmaksuja sellaisten sairaus- ja äitiysetuuksien kattamiseksi, joiden maksamisesta toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva laitos on vastuussa. [17] Jäsenvaltiossa sijaitseva laitos saa näin ollen tehdä vähennyksiä eläkkeistä ainoastaan sellaisten vakuutettujen osalta, jotka saavat vastikkeeksi sairaus- ja äitiysetuuksia samassa jäsenvaltiossa sijaitsevalta, etuuksien maksamisesta vastuussa olevalta laitokselta; vähennyksiä ei saa tehdä, kun kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitseva laitos ei ole vastuussa kyseisten etuuksien maksamisesta. [18] Käsiteltävänä olevassa asiassa ei näytä tulevan kysymykseenkään, että Alankomaat vähentäisi Movrinin eläkkeestä vakuutusmaksuja sellaisten etuuksien kattamiseksi, joista saksalainen sairausvakuutuslaitos olisi vastuussa (joka tosiaankin korostaa kirjallisissa huomautuksissaan, ettei se ole vastuussa Movrinin sairausvakuutuksesta).

21. Joka tapauksessa kuten komissio suullisessa käsittelyssä esitti, vaikka Alankomaiden menettely olisikin lainvastainen, niinkuin on väitetty, tämän vuoksi ei voida sivuuttaa asetuksen N:o 1408/71 Movrinille suomia oikeuksia; menetelläkseen oikein komission (tai Saksan) tulisi nostaa jäsenyysvelvoitteiden laiminlyömistä koskeva kanne.

22. En myöskään ymmärrä, miten Movrinin yhteisöjen sosiaaliturvalakiin perustuvat oikeudet voisivat lakata olemasta, kuten väitetään, sillä perusteella, että hän Alankomaissa asuessaan maksaa tosiasiallisesti alhaisempia sairausvakuutusmaksuja kuin mitä hän maksaisi, jos hän asuisi Saksassa. Olennaista on, että lisäosan epääminen sillä perusteella, että Movrin asuu Alankomaissa, saattaa hänet huonompaan asemaan kuin missä hän olisi, jos hän asuisi Saksassa, mikä on selvästi vastoin yleistä työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatetta, jolle mainittu asetus perustuu.

23. Näin ollen katson, että lisäosa, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, on asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu "etuus" ja mainitun asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vanhuusetuus. Se on tämän vuoksi maksettava siitä huolimatta, että lisäosan hakija asuu muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, missä maksava laitos sijaitsee. Tämän johtopäätöksen valossa, joka on riittävä kansallisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen vastaamiseksi, en pidä tarpeellisena tarkastella Movrinin ja komission esittämiä väitteitä, jotka koskevat EY:n perustamissopimuksen 6, 48 ja 51 artiklaa (joista on muutettuina tullut EY 12, EY 39 ja EY 42 artikla), asetuksen N:o 1408/71 3 artiklan 1 kohtaa ja asetusta N:o 1612/68. [19]

17 — Asia C-140/88, Noij, tuomio 21.2.1991 (Kok. 1991, s. I-3879), 11 ja 14 kohta.

18 — Asia 275/83, komissio v. Belgia, tuomio 28.3.1985 (Kok. 1985, s. 1097, 3 kohta).

19 — Työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta 15 päivänä lokakuuta 1968 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1612/68 (EYVL 1968, L 257, s. 2).

Ratkaisuehdotus

24. Edellä esittämilläni perusteilla Sozialgericht Münsterin esittämään ennakkoratkaisukysymykseen tulisi mielestäni vastata seuraavasti:

Sozialgesetzbuch Fünftes Buchin 249 a §:n ja Sozialgesetzbuch Sechstes Buchin 106 § 1 momentin perusteella maksettava lisäosa, jonka tarkoituksena on korvata maksetut sairausvakuutusmaksut, on sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 neuvoston asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan t kohdassa tarkoitettu "etuus" ja tämän asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vanhuusetuus. Tämän vuoksi se on maksettava Saksasta eläkettä saavalle henkilölle, joka asuu muussa jäsenvaltiossa, jossa hän kuuluu pakollisen sairausvakuutuksen piiriin.